

Μικρού μήκους

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΟΥΛΓΕΡΙΑΔΗ

Αντιμνημονιακές ροκιές

Με δεδομένο τον πρότερο έντεχνο βίο του, δεν είχε πρόθεση να γίνει το σουζέ των social media. Ούτε να μπει στο στόχαστρο του αντιμνημονιακού μένους, που δεν φημίζεται για το σωστό νετάρισμά του. Αλλά εν μέσω παρατεταμένης διαπραγμάτευσης και αδιπραγμάτευτης αξιοπρέπειας το τραγούδι του Πορτοκάλου έπεσε μοιραία στην κινούμενη άμμο.

Πολιτικάντικο, είπατε; Μα τότε τι απέγιναν οι αγανακτισμένοι στίχοι που έριχναν βενζίνη στους κλειστούς δρόμους του αθηναϊκού κέντρου; Πού κατέληξε το αντιμνημονιακό ροκ που καταδίκασε έλληνες υπουργούς,

**Σε μια άνυδρη δισκογραφία
το απόλυτο πιασάρικο χιτ
είναι η ταύτιση με το
θυμωμένο πλήθος**

το κογγι-
φους τρα-
πεζίτες
και ανά-
δελφους
Ευρωπαϊ-
ους; Τόσοι
και τόσοι
καλλιτέ-

χνες εμβαπτίστηκαν στο όνομά του για να πραγματοποιήσουν τη φωταγωγημένη «κάθοδο στον λαό».

Σε μια άνυδρη δισκογραφία που δεν παράγει πλέον σουζέ, το απόλυτο πιασάρικο χιτ είναι η ταύτιση με το θυμωμένο πλήθος. Με το προαύλιο του Ραδιομεγάρου. Με έναν «λαό» που ζει το άδικο από την κούνια του, στενάζει κάτω από το επαχθές χρέος και νιώθει απόκληρος μέσα στην ευρωζώνη.

Η νέα πατριδογνωσία των στίχων απαιτεί από τους ερμηνευτές να πάρουν θέση. Όχι για να θυμίσουν την ατομική ευθύνη, αλλά τον χαμένο παράδεισο που γκρέμισε η τρόικα. Ο Πορτοκάλου – και ο κάθε Πορτοκάλου – είναι το φάλτσο σε μια μονότονη χορωδία, η οποία την τελευταία πενταετία έκοψε πολλά εισιτήρια χωρίς ποικιλία θεάματος.

Μανιφέστα κατά τη διάρκεια συναυλιών, συνεντεύξεις από τις οποίες δεν έλειπε ποτέ η αποκαθάλωση των δανειστών και ολίγη μουσική μιζέρια. Η αυτοσκηνοθετημένη οργή – για τον λαό, μαζί με τον λαό – μοιάζει με τζουκμπόξ που παίζει τα ίδια κομμάτια. Σύμφωνα με ένα ρεφρέν παλαιάς κοπής, ο καλλιτέχνης μιλάει μέσα από το έργο του. Ενίοτε και ειδικά στις αναβροχιές, το μοναδικό έργο του καλλιτέχνη είναι να μιλάει.